

N:o 76.

Af herr **P. Pehrsson**, i Österby, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående antecknande i kyrkobok af från utlandet återinflyttade svenskers äktenskapsförhållanden.

»En stark strömning att söka »bevara svenskarne åt Sverige», har under de senaste åren gått genom vårt folk. En yttring bland andra häraf var Riksdagens skrifvelse den 30 april 1907 rörande inrättande af en statens arbetsförmedlingsanstalt till tjänst för i utlandet bosatta svenskar.

I samma mån som vårt lands näringslif erbjuder rikare utkomstmöjligheter, ökas antalet af utomlandssvenskar, som vilja återvända till fäderneslandet. Vissa legislativa och administrativa förhållanden lägga emellertid hinder i vägen för en sådan återinvandring.»

Dessa ord, hvarmed min förut afgifna motion angående lättnader i fråga om immigranternas värnplikt inledes, gälla äfven den fråga, som jag härmed vördsamt anhåller att få för Riksdagen framlägga.

Särskildt för de från Amerika återvändande svenskarne uppstå lätteligen och ofta svårigheter med afseende på anteckningar i kyrkobok af deras äktenskapsförhållanden.

Detta gäller anteckningen dels af i utlandet ingångna äktenskap, dels angående hinderlöshet till äktenskap.

De nuvarande bestämmelserna angående anteckning af i utlandet ingångna äktenskap återfinnas i lagen af den 1 juli 1898 § 1. — Där stadgas: »Äktenskap, som å utrikes ort slutits, utan att svensk lags föreskrifter därvid blifvit iakttagna, må i kyrkobok antecknas, så framt äktenskapet, enligt intyg af utländsk myndighet, blifvit å den utrikes orten i där föreskrifven form inför kyrklig eller borgerlig myndighet slutet, eller ock Konungen på grund af särskilda omständigheter funnit

skäl att sådan anteckning eljes medgifva. Är intyg, hvarom ofvan sägs, utfärdadt af annan myndighet än norsk, skall myndighetens behörighet att sådant intyg utfärda vara bestyrkt af svensk beskickning eller konsul.» Denna bestämmelse är närmare utförd i lagen af 8 juli 1904 § 6, som lyder: »Är äktenskap å utrikes ort slutet i form, som lagen å den ort föreskrifver, skall äktenskapet, ehvad fråga är om svenska eller utländska undersåtar, här i riket anses vara i behörig form afslutadt».

I fråga om anteckningen af hinderlöshet gäller för dem, som under sin vistelse utomlands förblifvit svenska undersåtar eller efter återkomsten återfått svensk medborgarrätt, bestämmelsen i 15 kap. 19 § i kyrkolagen, som lyder: »Om någon obekant person vill låta lysa för sig, skall det ej ske, förrän han till prästen framter säkra bevis om sitt lefverne och sina villkor; eller några tillstädesvarande vissa och trovärdiga män därom kunna vitna». Till dessa bestämmelser komma dessutom föreskrifterna i lagen af den 14 oktober 1898: »Svensk man eller kvinna, som vill ingå äktenskap, men icke kan på det i 15 kap. 19 § kyrkolagen föreskrifna sätt styrka sin hinderlöshet, äger genom tillkännagifvande, som tre gånger införes i allmänna tidningarne, kungöra sitt förehafvande, med fullständig uppgift om sitt namn, sin ålder och sin födelseort samt om de orter, där han eller hon vistats, så ock med anvisning, hos hvilken församlingspräst och inom hvilken tid äktenskapshinder bör anmälas; och skall tiden för sådan anmälan utgöra, där sökanden icke vistats utom Sverige, Norge, Danmark och Finland, minst tre månader och i annat fall minst sex månader från det att tillkännagifvandet sista gången införts». I fråga om sådana personer åter, som äro vid sin återkomst främmande undersåtar, hvilka utgöra det ojämförligt största antalet, gäller kungl. förordningen om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap och förmynderskap af den 8 juli 1904, § 1, som lyder: »Utländsk undersåte, som vill träda i äktenskap inför svensk myndighet, skall med intyg af behörig myndighet i den stat, han tillhör, styrka, att enligt lagen i sagda stat hinder ej finnes emot afslutande af det äktenskap, hvarom fråga är. I intyget skall särskildt angifvas, huruvida mellan dem, som vilja gifta sig, veterligen finnes skyldskap eller svägerlag; är sådan förvandtskap kunnig, skall dess beskaffenhet meddelas. Intyget skall ock innehålla upplysning, huruvida den främmande statens lag innehåller föreskrifter om lysning för det fall att undersåte i den stat vill ingå äktenskap utom sitt hemland, samt, där sådan lysning är stadgad, under rättelse, huruvida den ägt rum. Intyg, hvarom nu är sagdt, skall, där det ej utfärdats af norsk myndighet eller af här i riket anställd diplo-

matisk eller konsulär ämbetsman, vara åtföljdt af sådan ämbetsmans bevis, att intyget är af behörig myndighet utfärdadt.»

Härvid må anmärkas, att Förenta Staterna icke biträdt de konventioner, hvarpå 1904 års lag grundar sig.

Dessa bestämmelser vålla i regel stora svårigheter vid tillämpningen. Återvändande svensk-amerikaner ha sällan något intyg af i ofvannämnda lagar föreskrifven beskaffenhet att förete; därpå tänkte de icke i Amerika. Att anskaffa sådant efter återkomsten är förenadt med kostnader, tidsutdrägt och besvär. Ibland kan det vara svårt nog för att icke säga omöjligt att få särskildt hinderslöshetsintyg. De svenska pastorsämbetena ha i afseende på tillämpningen af ofvanberörda bestämmelser, som synas medgifva mycket olika tolkningar, kommit till olika praxis på skilda platser, ett förhållande, som naturligtvis icke är lyckligt. De invecklade bestämmelserna sättas på ett håll å sido, och, utan att lagens bokstaf följes, visas ett mycket stort tillmötesgående. På andra håll, och särskildt i de större församlingarne, där sådana fall ofta förekomma, fasthållas lagens kraf. Och blir detta tillvägagående då ofta betraktadt som ett godtyckligt öfvergrepp af den enskilde prästmannen.

Så t. ex. nöjer sig månget pastorsämbete vid fråga om anteckning af äktenskap med att vigselattestens giltighet är styrkt af amerikansk konsul i stället för af svensk konsul eller beskickning. Andra åter åtnöjas med en enkel attest af någon Augustanasynodens präst eller taga på eget ansvar rent af till godo hvad slags intyg därom som helst, om något sådant kan presteras.

Ännu mera godtycklig ter sig tillämpningen af bestämmelsen om anteckning angående hinderslöshet. Det är ofta först vid begäran om lysnings utfående, som den återinvandrade får klart för sig, att han icke enligt svensk lag är berättigad därtill. Anmärkningen vid betygets inlämnande å pastorsexpeditionen, att det saknades intyg om hinderslöshet för den och den tiden, hade icke då beaktats, eller också var betyget, som så ofta, inskickadt, utan att dess ägare personligen inställt sig på expeditionen. Den ledsamma öfverraskningen vållar lätt i förargelsen en ny utvandring. Många ha på detta sätt skilts för andra gången och för alltid från fosterlandet.

Därvid praktiseras likväl på några håll att låta bestämmelsen om vittnesmålet af »tillstådesvarande, vissa och trovärdiga män» få gälla äfven om ett intyg från i utlandet boende.

Att få dessa bestämmelser förenklade och bragta till enhetlig tillämpning är ett länge känt behof.

Pastorsämbetena böra sättas i tillfälle att handlägga dessa ärenden så enhetligt, praktiskt och tillmötesgående som möjligt, under det att på samma gång äktenskapets helgd upprätthålles och kontrahenterna själfva och deras barn blifva till sin rättsliga ställning fullt betryggade.

De vägar, hvarpå en lättnad i dessa förhållanden skulle beredas återvändande svensk-amerikaner, och hvarigenom en återinvandring skulle i sin mån främjas, torde framgå af en närmare utredning.

Hvad som emellertid i ett stort antal fall skulle medföra åsyftadt resultat, vore, om öfverenskommelse kunde fattas och föreskrifter meddelas, att betyg, utfärdadt af vederbörande pastor, tillhörande Augustanasynoden eller annat svenskt-amerikanskt kyrkosamfund, som efter pröfning befunnits äga i detta afseende betryggande, ordnade kyrkliga förhållanden, enligt fastställt formulär och med vederbörande församlings sigill försedt skulle tillerkännas full giltighet i Sverige utan vidare attestering.

Där hinderlöshet skulle styrkas genom vissa och trovärdiga mäns vittnesmål, må detta kunna innefatta äfven personer, boende å den ort i utlandet, där den återinvandrade vistats.

Och där hinderlösheten skall styrkas med tillkännagifvande i allmänna tidningar, synes bestämmelsen om 6 månader för dem, som vistats utom Sverige, Norge, Danmark eller Finland, böra utgå och tiden generellt bestämmas till 3 månader. Denna åtgärd ter sig nämligen, då det gäller utlandet, under alla förhållanden såsom i realiteten skäligen verkningslös.

Allmänna svenska prästföreningen har jämväl, på grund af beslut vid dess allmänna möte i Uppsala sistlidne år, ingått till Kungl. Maj:t med en skrifvelse, där bestämmelser begäras, som äro analoga med i denna motion föreslagna.

Önskligt vore, att åtgärder i detta syfte kunde vidtagas så snart, att förslag till bestämmelser i dessa här berörda frågor kunde föreläggas detta års kyrkomöte.

Ett dröjsmål skulle välla ett alltför långt uppskof i en välbehöfzig reform.

På grund af hvad här ofvan anförts, tillåter jag mig därför vördsam samt hemställa,

att Riksdagen ville besluta att i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t snarast möjligt vidtaga åtgärder för införande af förenklade bestämmelser och för fastställande af enhetligt till-

vägagångssätt i fråga om anteckning i kyrkobok af
från utlandet återinflyttade svenskars äktenskapsför-
hållanden.

Stockholm den 25 januari 1908.

Per Pehrsson,
Österby.
